

9 mai – zi cu triplă semnificație pentru poporul român

9 Mai 1877 – moment de cotitură în istoria poporului român

Apărarea independenței și a libertății patriei a reprezentat din totdeauna o valoare supremă pentru poporul nostru. Pentru aceasta, înaintașii noștri au purtat grele bătălii începând din epoca veche, continuând cu epoca medie, modernă și contemporană, împotriva năvălitorilor străini, a regatelor și imperiilor vremii. Inaugurând epoca modernă, secolul revoluțiilor (1784-1878) a descătușat energiile poporului român, asigurând depășirea tuturor obstacolelor ridicate de cercurile ultraconservatoare externe. Înaintând pe calea deschisă de răscoalele și revoluțiile din 1784, 1821, 1848-1849, națiunea română a realizat, prin actul energic din ianuarie 1859, Unirea Moldovei cu Muntenia și a pus bazele statului său modern- România- sub domnia lui Alexandru Ioan Cuza..

Al doilea eveniment se referă la ziua de 9 mai 1945, zi în care **Aliații din cel de-al doilea război mondial au obținut victoria împotriva Germaniei naziste**, punând astfel capăt celei mai pustiitoare conflagrații din istoria continentului european.

Cel de al treilea eveniment este **ZIUA EUROPEI** – ‘Pacea mondială nu poate fi asigurată fără a face eforturi creatoare proporționale cu pericolele care o amenință. Contribuția pe care o poate aduce civilizației o Europă organizată și activă este indispensabilă pentru menținerea unor relații pașnice.... Nu am reușit să realizăm o Europă unită și ne-am confruntat cu războaie’.

Fragment din textul propunerii prezentate de ministrul francez al afacerilor externe Robert Schuman, care a stat la baza creării Uniunii Europene de astăzi.

Ziua Europei

În fiecare an, la 9 mai, se serbează Ziua Uniunii Europene, pentru a marca istorica declarație de la 9 mai 1950 a ministrului francez de externe Robert Schuman, prin care propunea un plan de colaborare economică între Franța și Germania, pentru eliminarea rivalităților seculare dintre cele două state.

Decizia a fost luată de Consiliul European de la Milano, în 1985. Declarația Schuman a stat la baza amplului proces de construcție a unei Europe unite. Statele Beneluxului și Italia s-au alăturat Franței și Germaniei și, la 18 aprilie 1951, a fost semnat Tratatul de la Paris, care instituia Comunitatea Europeană a Cărbunelui și Oțelului (CECO) între Germania, Franța, Belgia, Italia, Luxemburg și Olanda. Aceste state au semnat, la 25 martie 1957, Tratatul de la Roma, care instituia Comunitatea Economică Europeană (CEE). Pe parcurs, procesul de integrare economică a fost acompaniat de procesul de integrare politică a statelor membre. Ulterior, la acest complex proiect de construcție europeană s-au alăturat Irlanda, Marea Britanie și Danemarca (1973), Grecia (1981), Spania și Portugalia (1986), Suedia, Austria și Finlanda (1995), iar la 1 mai 2004, noi zece state: Cehia, Ciprul, Estonia, Letonia, Lituania, Malta, Slovacia, Slovenia, Polonia și Ungaria și la 1 ianuarie 2007 Bulgaria și România, și ulterior Croația. Printre evenimentele de diplomatie publică și culturală care au loc cu acest prilej se numără manifestările comune organizate sub egida președinției Uniunii Europene: mese rotunde, expoziții de carte și fotografii, proiecții de filme artistice și documentare, distribuirea de

materiale promoționale despre țările europene. Acțiunile dedicate sărbătoririi acestei Zile europene continuă pe tot parcursul lunii mai.

Ziua Uniunii Europene nu înseamnă numai data de naștere a proiectului european, ci și o zi a bucuriei de a fi împreună, o zi a voinței de solidaritate, o zi a marii comunități din care fac parte toți cetățenii UE. Poate fi definită, astfel, ca ziua cetățenilor unei ‘Europe Unite’, care s-a construit de-a lungul deceniilor ca o unitate în diversitate.

Ziua de 9 mai are pentru poporul român o triplă semnificație. Pe lângă Ziua Independenței proclamată în 1877, românii sărbătoresc Victoria Coaliției Națiunilor Unite în cel de-al Doilea Război Mondial la 9 mai 1945, dar și Ziua Europei.

În evoluția multimilenară a poporului român, evenimentele de la 9 mai 1877 și 9 mai 1945, precum și Ziua Europei se înscriu ca momente glorioase ale luptei românilor pentru libertate, unitate și independență. Sărbătorirea zilei de 9 mai este pentru poporul nostru un prilej de îndreptare a gândurilor pline de recunoștință către generațiile de luptători și eroi pentru dreptate socială, libertate, unitate și independență.

9 mai 1945 – încheierea celui de al doilea război mondial în Europa

Către sfârșitul primei decade a lunii mai 1945, sutelor de mii de combatanți din armatele participante la bătălia pentru înfrângerea fascismului german, aflați în primele linii în Podișul Boemiei, pe Elba, în zonele Linz sau Graz, din zonele muntoase ale Austriei, le-a fost dat, în sfârșit, să trăiască momente înălțătoare prin liniștea lor bruscă, ieșită parcă din obișnuința omenească. În noaptea de 8 spre 9 mai, la ora 2.00, în cartierul berlinez Karlshorst, căpeteniile celui de-al treilea Reich au semnat actul capitulării necondiționate în fața reprezentanților principalelor puteri aliate. În mod oficial, cel de-al doilea război mondial în Europa luase sfârșit prin strălucita victorie a Națiunilor Unite asupra Germaniei naziste. Pe cea mai mare parte a frontului au amuțit tunurile și mitralierele, încetând exploziile infernale. Doar în sectoarele în care acționau trupele sovietice și române, în Podișul Boemiei, luptele au mai durat câteva zile, până la 12 mai, datorită refuzului de a depune armele, de către o gruparea germană din această zonă.

Marea victorie asupra fascismului din mai 1945, a găsit armata română în prima linie, alături de celelalte forțe ale coaliției antihitleriste. Prin mobilizarea întregului său potențial material și uman, prin jertfele date pe câmpurile de luptă, poporul român și-a înscris numele la loc de cinste, în cronică războiului, el aducându-și o contribuție de preț la salvarea civilizației umane, grav amenințate de puterea nazistă. Prin mutarea, aproape instantanee, cu câteva sute de km. a frontului până către granițele Bulgariei, Iugoslaviei și Ungariei, Înaltul Comandament al Wehrmachtului s-a văzut nevoit să abandoneze spațiul balcanic, Germania fiind amenințată direct și dinspre sud-est. Ostașii români s-au bătut apoi cu îndârjire, în cooperare cu trupele sovietice din componența Fronturilor 2 și 3 Ucrainean, pentru desăvârșirea eliberării teritoriului național de sub ocupația horthysto-hitleristă și mai departe pe teritoriile Ungariei, Cehoslovaciei și Austriei, până la victoria finală. Suma totală a efectivelor române participante în luptele pentru înfrângerea fascismului a depășit 540.000 de oameni, iar tributul de sânge plătit de cele două armate române (Armata 1-a și Armata 4-a), care s-au găsit aproape tot timpul în ofensivă, mărind de regulă pierderile, s-a ridicat la aproape 170.000 de morți, răniți și dispăruți. Ostașii noștri s-au bătut cu trupele hitleriste și horthyste timp de 260 de zile (din august 1944 până în mai 1945), au luat pieptiș 20 de masive muntoase mai importante, au forțat 12 cursuri de ape, au eliberat mai

mult de 8717 localități și alte puncte populate din România, Ungaria, Cehoslovacia și Austria, dintre care 53 orașe. Trupele române combatante au distrus sau capturat însemnate cantități de muniții, armament, tehnică de luptă, au capturat 120.000 de prizonieri și circa 20.000 de militari uciși în luptă. În total, Armata română a scos din luptă valoarea a 14 divizii germane și ungare, din acea vreme. Faptele de arme, de cutezanță, eroism și pricepere ostășească săvârșite de militarii români pe frontul antihitlerist au fost evidențiate în numeroasele ordine de zi pe care le-au dat ministrul de război, comandanții de armate, de corpuri de armată și de divizii în timpul războiului.

Demn de subliniat este și faptul că participarea României la înfrângerea inamicului s-a sprijinit exclusiv pe resursele economice și financiare ale țării noastre, fapt aproape singular în rândurile statelor mijlocii și mici, componente ale coaliției antihitleriste. Întreaga armată română care a acționat pe frontul antifascist a fost înzestrată și aprovizionată prin eforturile poporului român, cheltuielile economico-financiare ale statului român în perioada războiului antihitlerist trecând cu mult peste un miliard de dolari (valută a anului 1938).

Acțiunea militară a României desfășurată în cadrul coaliției antihitleriste a adus și importante beneficii strategice și operativ tactice, grăbind victoria asupra armatei naziste. Comparativ cu aportul altor state ale Națiunilor Unite participante la război, contribuția României la obținerea mării biruințe de la 9 mai 1945 se situează la un loc de frunte, pe care l-au definit ca atare personalități politice și militare din țările aliate.

Cu toate acestea, statutul internațional al României la sfârșitul celui de-al doilea război mondial, a fost fixat practic (nedrept), prin așa-zisa Convenție de armistițiu semnată la Moscova la 12 septembrie 1944 și „înțelegerile” convenite în capitala sovietică, în octombrie același an, între I.V.Stalin și W. Churchill privind delimitarea sferelor de influență în Europa centrală, de est și de sud. La Paris, în pofida aportului ei considerabil- militar, economic și uman- la marea victorie aliată din mai 1945, România a fost tratată ca un stat învins, clauzele teritoriale, politice, economice și militare fiind oneroase. Tratatul de pace cu România, semnat la 10 februarie 1947, nu a recunoscut cobeligeranța țării noastre din anii 1944-1945, fapt ce a constituit o mare nedreptate săvârșită față de poporul român. Omagierea ostașilor care și-au dat viața pentru înfrângerea fascismului, trezește cele mai alese sentimente în rândurile oștirii și a populației civile, care iartă, dar nu uită jertfele bunicilor și părinților noștri pentru apărarea pământului strămoșesc. După încheierea celui de al doilea război mondial o seamă de personalități ale vieții politice europene au fost preocupate de crearea unor instituții pentru apărarea păcii și prevenirea unor noi războaie. În anul 1950, din inițiativa lui Jean Monnet și a lui Robert Schuman, ministrul afacerilor externe al Franței, s-au pus bazele colaborării cu cancelarul Germaniei, Konrad Adenauer, în spiritul înțelegerii și al buneii colaborări între Franța și Germania și cu celelalte popoare europene. Anul 1957 a constituit alt punct de referință pentru colaborarea politică, economică și culturală între Franța, Germania, Italia, Belgia și Luxemburg, în baza înțelegerii de la Bruxelles. În anul 1968 numărul statelor membre ale Uniunii Europene au crescut la 15, iar în anul 2004 la 25 state, conform summit-ului de la Maastrich. România a aderat la principiile Uniunii Europene în anul 1995, iar la 25 aprilie 2005 statele membre i-au confirmat adeziunea, fiind primită, împreună cu Bulgaria, în ianuarie 2007, în Uniunea Europeană, numărul statelor Uniunii Europene crescând la 27, iar ulterior la 28, după aderarea Croației.

După încheierea celui de al doilea război mondial o seamă de personalități ale vieții politice europene au fost preocupate de crearea unor instituții pentru apărarea păcii și prevenirea unor noi războaie. În anul 1950, din inițiativa lui Jean Monett și a lui Robert Schuman, ministrul afacerilor externe al Franței, s-au pus bazele colaborării cu cancelarul Germaniei, Konrad Adenauer, în spiritul înțelegerii și al buneii colaborări între Franța și Germania și cu celelalte popoare europene. Anul 1957 a constituit alt punct de referință pentru colaborarea politică, economică și culturală între Franța, Germania, Italia, Belgia și Luxemburg, în baza înțelegerii de la Bruxelles. În anul 1968 numărul statelor membre ale Uniunii Europene au crescut la 15, iar în anul 2004 la 25 state, conform summit-ului de la Maastrich.

România a aderat la principiile Uniunii Europene în anul 1995, iar la 25 aprilie 2005 statele membre i-au confirmat adeziunea, fiind primită, împreună cu Bulgaria, în ianuarie 2007, în Uniunea Europeană, numărul statelor Uniunii Europene crescând la 27, iar ulterior la 28, după aderarea Croației.

Ambasadori juniori ai Parlamentului European,

**MIHALCEA RAREȘ GEORGIAN, Clasa a IX-aA, Colegiul Național “Nicolae Bălcescu”,
BRĂILA**

CREȚU FLORENTINA, Clasa a IX-aD, Colegiul Național “Nicolae Bălcescu”, BRĂILA